

Lovises Kilde. Lovises Kilde er en yndig idyl — og nok værd at bevare som et sjældent fint udtryk for en svunden tid. Mere enkelt kan et kildevæld ikke indrammes. En primitiv stensætning med en jordhøjning bag; i en lille niche kildens mund og en sten med fordybning, som var den hulet af vandet. — Kildens hjemsted var forhen en kølig, åben lund af gamle aske og store tjørne. Nær ved lå en lille dam, »Hesteparken«, altid under et tæppe af lysegrøn andemad. Nu ligger kilden mere åben i en udkant af Klostermarken.

Lovises Kilde.

Først temmelig sent er kilde-indramningen blevet opsat af en konventualinde i Det adelige Jomfrukloster, Lovise von Wimpfen. Tidspunktet kendes desværre ikke. Frøkenen døde i 1872 efter at have boet på klosteret i 49 år. Omkring århundredskriftet var en del af stenene væltet ned, og det lille monument delvis spoleret. Igen boede der på klosteret en dame af den samme slægt. Hun lod sin tantes kilde istandsætte.

Er det at undres over, at netop Lovises Kilde har fået digteriske årer til at svulme. En dag er Roskilde-poeten Jens Kristiansen kommet forbi, har fundet kilden i forfald og begrædt det i et digt. Første og sidste vers lyder:

O, læskedrik af jordens skød,
som før i strømme randt,
i middagssolens hede glød
en mudderpøl jeg fandt.

De mange kilders klare strøm,
der lød som klokkeklang,
er ekko af min ungdomsdrøm,
som fødte denne sang.

En anonym digter har en anden gang sendt sin avis et nydeligt lille poem, dets to sidste vers lyder:

Og kildens risletoner små,
de lyder blødt og stille,
det er som Pan i græsset lå
og blæste mig en trille.

En fredfyldt plet, et dejligt sted,
når sindet søger hvile;
men du må gå med stille fjed,
idyllen bort kan ile.